ANUL XIII. No. 1808 — 4 PAGINI 3 LEI — Miercuri 11 Septembrie 1935

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Instituţiuni, Cluburi şi Proprietari 2000

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile : STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2 — BUCUREŞTI.
Fondatori E. EMILIAN şi E. MUNTEANU — Director: AL. MUNTEANU — Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPA TARIF
Telefon : Direcţie 3.26.60 / Administraţie 3.26.60 / Redacţie şi Provincie 3.26.69

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

Gall în vizită la „Gazeta Sporturilor"

O deziluzie repede spulberată. Croitorul lumei bune a Braşovului. Cum, când şi unde se antrenează. Vegetarian la masă şi în dragoste. Iluzii, speranţe şi realităţi

D. Al. Munteanu, directorul ziarului nostru şi Ludovic Gall

Pe Gall — până eri — nu-l cunoscusem «personal». Adică nu-l văzusem în carne şi oase. In imaginaţia mea, Gall era un munte de om, un atlet, un Hercule.

Cum altfel ar putea fi un marathonist, un om care înghite kilometri şi pe care-l chiamă Gall şi Ludovic?...

Or eri l-am găsit pe Gali la redacţie.

Secretarul de redacţie a făcut prezentările:

— **Dl. Gall — redactorul nostru Vornic căruia vei binevoi să i acorzi un interview.**

— Încântat.

Şi l-am cunoscut pe Gall. O mare deziluzie, o inexprimabilă deziluzei. Ăsta, aşadar, este Gall!...

UN „HERCULE" PIRPIRIU

O ciosvârtă de om. Monşer de pe ăsta îl bat şi eu!...

— D-ta care vasăzică eşti Gall, l'am întrebat din nou.

— **Da, eu sunt Gall,** mi-a răspuns jenat.

In cele din urmă l-am crezut. L-am crezut şi am început interviewul.

— Mă rog, şi care-i meseria d-tale?

— **Croitor.**

— Croitor? Bun croitor?

— **Ştiu eu?... Am clientelă bună.**

— Sportivi?

— **Mai ales sportivi.**

— Probabil că ai mult de lucru. Nu? Şi atunci, când te antrenezi, am continuat rechizitoriul.

— **Când mă antrenez? Dimineaţa, la prânz, seara, oricând am timp liber.**

L'am rugat să-mi spună cum se antrenează. Cum, când şi unde.

Se antrenează pe unde apucă şi după timp. Pe stadion, la poalele Tâmpei sau pe şosea. Mai ales pe şosea, pe şoseaua Braşov—Timiş.

Antrenamentul îl face de 2—3 ori pe săptămână.

Se echipează, pleacă dela magazinul său din str. Libertăţii No. 14 şi aleargă. Aleargă 5—10—15 km. după dispoziţie. Uneori uită să marcheze. Şi aleargă, aleargă până i se face foame. Dă fuga — el face totul în fugă... — să mănânce.

VEGETARIAN PE TOATĂ LINIA

— Şi ce mănânci?

— **Sunt vegetarian. De zece ani de zile păzesc cu sfinţenie (şi cu plăcere) acest regim. Şi mă simt foarte bine...**

Incep să-mi schimb prima impresie. Să ştii că ăsta-i Gall.

— Şi-ţi place sportul?

— **Imi place.**

— Când ai început ca marathonist?

— **In 1926. Se disputa la Braşov campionatul naţional de marathon. Nu eram deloc antrenat. Am intrat în cursă, aşa dintr'un capriciu. A câştigat căpitanul Vasile Cristescu. Iar eu am venit al treilea. Am prins curaj şi de atunci concurez mereu. La Atena am atins 2 ore 50 minute. Nu e rău... Dar pot să fac şi mai bun...**

— Eşti însurat? i-am urmat eu şirul, în adevărat jude instructor.

— **Nu!**

Declaraţia aceasta, atât de scurtă, a fost mai convingătoare decât toate frazele. M'am convins: Gall e Gall. E un mare sportiv, un atlet, un gigant, un Hercule, aşa cum l-a închipuit imaginaţia mea. Şi am devenit imediat sentimental.

— Foarte frumos... da, da... tare frumos... aşa trebuie să facă orice sportiv... Şi.. Câţi ani spuneai că ai?

— **35.**

— Frumos, din ce în ce mai frumos.. Să ştii că învingi la Paris...

— **Ştiu eu? — i-am deschis o rană — nu sunt chiar atât de sigur. Dacă aşi afla cel puţin care-mi sunt adversarii...**

Dar, în orice caz, am ambiţia. Nu ştiu dacă voi câştiga. Am însă convingerea că voi doborî recordul naţional al lui Cucu, de 2 ore 49 minute.

— Spune-mi d-le Gall: Te încântă călătoria asta? Da? Şi ce visezi, ce aştepţi dela ea?...

Poate voi face 2 ore 40 minute. Şi atunci e bine...

— Să-ţi ajute Dumnezeu!... Dar dacă baţi, ce faci?

— **Mă'nsor!...**

— Adică te laşi de sport?

— **Da!...**

— Mulţumesc, d-le Gall, pentru interview. O ţigară?

— **Nu, eu nu fumez...**

— Dar ceva,... cu ce te pot trata?...

— **Hai să facem o fugă. De aici până la şosea...**

— Mulţumesc, nici eu nu fumez...

ION VORNIC

O precizare, pe marginea dispariţiei lui Gh. Nadu

Primim cu rugămintea de a publica:

Stimate d-le Director,

Mi s'a atras atenţia, cu destulă întârziere, asupra unui articol publicat în jurnalul ce-l conduceţi, articol ce conţine acuzaţiuni excepţional de grave ce mă privesc, întârzierea cuvenitului răspuns a fost sporită şi de timpul necesar strângerei unor dovezi hotărâtoare menite să spulbere acuzaţiile ce mi se aduc. Sprijinit pe dreptul de apărare şi pe desăvârşita loialitate ce însufleţeşte mai ales pe sportivi, nu mă îndoesc că veţi binevoi să înseraţi în întregime acest răspuns.

Cu prilejul scurgerei de un an de la dispariţia mult regretatului campion automobilist Nadu, redactorul dvs., care iscăleşte cu două iniţiale articolul cu pricina al «Gazetei Sporturilor», crede că cea mai potrivită cale de comemorare este aceia de a-l prezenta ca o victimă a tovarăşilor săi de drum, cari — după această ispravă — şi-au agravat situaţia, lipsindu-l de orice ajutor. Este adevărat că cel ce-şi asumă răspunderea acestor grele acuzări are generozitatea de a trece sub tăcere numele prezumtivilor culpabili. Această discreţie este însă, absolut zadarnică. Acuzaţii sunt persoane bine cunoscute în lumea medicală, ce şi-au câştigat un fel de tristă celebritate prin norocul de a fi scăpat dintr'un accident atât de groaznic: Dr. Medeea Niculescu şi soţul său Prof. Dr. P. Niculescu, ce iscălesţe aceste rânduri. Numele nostru a fost imprimat în toate gazetele ce au relatat moartea lui Nadu. Suntem deci obligaţi să răspundem rezervându-ne dreptul unei documentări mai ample, numai în cazul când vom fi siliţi să depăşim cadrul polemicei de presă, pentru a trece într-altul mai hotărâtor.

Acuzarea cea mai gravă constă în acea că doi medici dintre care unul chirurg primar de spital, a lăsat să moară, «ca un câine», pe tovarăşul lor de drum, Nadu. Răspundem că nefericitul conducător nu putea fi lăsat să moară pentru simplul motiv că el a murit aproape instantaneu. Cauzele morţii au fost următoarele: tăierea până la os a arterelor dela gât şi dela faţă, produsă prin nenumăratele bucăţele de geam dela parbrise şi întrarea volanului în piept ce i-a sdrobit vasele mari şi plămânii. Binevoitorul ce a crezut că face operă de bun samaritean stăruind să încercăm un ajutor care din nenorocire era imposibil, autorul informaţiunei şi detractorul nostru şi-a asumat răspunderea de a afirma în scris — nu va putea nici odată nega următorul fapt concludent: cele câteva respiraţii agonice ce i-au precedat moartea erau însoţite de valurile de sânge ce ţâşneau din plămânii sdrobiţi. In aceste condiţiuni chiar un profan îşi poate da seama că chirurgul cel mai de seamă, ce ar i avut la îndemână întreaga instalaţie necesară, nu ar fi putut face nimic. Pe de altă parte deşi unul dintre noi avea clavicula ruptă în două locuri, iar celălalt suferise o puternică comoţie cerebrală ce a determinat o imobilizare în pat de două săptămâni, ne-am făcut datoria creştineşte de a strânge lucrurile de valoare, banii şi documentele, ce au fost predate autorităţilor şi de a păzi maşina de suspecţii ce o înconjurau, cu scopul uşor de ghicit în atari împrejurări. Rămâne ca răul informatul nostru detractor să explice această imposibilă nepotrivire: îndeplinirea datoriei de om precedată de o revoltătoare ignorare a unei elementare îndeletniciri profesionale, ce o facem zilnic cu cei mai obscuri bolnavi.

O altă acuzare, mai bine zis insinuare pentru că aceasta este destul de piezişe, este următoarea: strângerea frânei de mână este opera unuia dintre noi care a determinat sau a contribuit, în timpul acesta, la provocarea accidentului. Răspund că mâinile vecinei sale, din momentul de când maşina a început să ruleze dezordonat, au fost ocupate cu o acţiune ce ne-a salvat pe amândoi: cea dreaptă, aşezată pe umărul meu, ne-a antrenat sub parbrise, iar cea stângă, care ţinea poşeta mi-a protejat faţa.

Incredinţat că veţi binevoi să faceţi să apară aceste rânduri cari repară o gravă nedreptate, primiţi vă rog asigurarea stimei mele.

Prof. dr. P. Niculescu

In atenţia Federaţiei de specialitate

Cu prilejul şederei în Capitală a cicliştilor francezi Richebourg, Bat şi Fleuret, veniţi dela Paris spre a participa la «Turul României», competiţiune pe care au abandonat-o în primele etape spre a veni la Bucureşti pentru a se antrena în vederea întrunirei cicliste de Duminecă, Richebourg a comis o faptă deadreptul reprobabilă.

In timpul unei şedinţe de antrenament pe velodrom, Richebourg şi-a permis să bruscheze din ce motive nu ştim şi nici nu interesează pe d-na Jilescu, soţia preşedintelui Moto clubului român.

Atitudinea alergătorului francez este revoltătoare şi credem că Federaţia română de ciclism va interveni pe lângă Uniunea ciclistă franceză, pentruca alergătorul în vină să sufere consecinţele.

Conferinţa internaţională a drumurilor

Astăzi se va ţine la Budapesta conferinţa internaţională a drumurilor, care anul acesta va avea de pus la punct, numeroase şi importante chestiuni.

La această conferinţă, România va fi reprezentată prin d-nii: Ion Mitilineu fost ministru şi actual vice preşedinte al Automobil clubului regal român şi Scarlat Stan, secretarul general al forului automobilist dela noi.

Consideraţiuni, după Turul ciclist al României

«Turul ciclist al României», a doua ediţie, s'a consumat, sfârşitul lui corespunzând entuziastei primiri făcută concurenţilor la Bucureşti.

După 11 extenuante etape, alergătorii — cei cari au rezistat rigorilor drumurilor şi istovitoarelor eforturi — au revenit de unde au purces.

Capitala a servit drept loc de start şi de linie de sosire, întregind entuziasmul de nedescris care a însoţit caravana dealungul celor 15 zile cât a durat acest de al doilea «Tur».

Câte nu au învăţat alergătorii noştri din lunga experienţă pe care au făcut-o cu prilejul acestei competiţiuni de dimensiuni cu adevărat magnifice?

Şi câte nu mai au de învăţat spre a porni, în «Turul» dela anul viitor, mai bine pregătiţi, mai bine înzestraţi.

Este în afară de orice îndoială că, dozele de energie consumate în competiţiunea ce a luat sfârşit Duminică dimineaţa nu vor fi uşor de reîmprospătat, după cum nu va fi comodă totala refacere a celor cari şi-au epuizat forţele pe o distanţă încă niciodată abordată.

«Turul României» de anul acesta a făcut — pe merit — atâta vâlvă, încât valurile de cerneală vărsate până în prezent nu au fost suficiente spre a pune la punct toate chestiunile în legătură cu marea întrecere sfârşită cu victoria polonezului Daniel, un rar exemplu de tenacitate şi cunoştinţe în materie.

Deaceia este sigur că, încă multe peniţe îşi vor toci vârfurile, aşternând pe hârtie consideraţiuni în legătură cu «Turul României» ediţia doua.

In ce ne priveşte, vom da chestiunilor de amănunt aceiaş atenţie pe care am acordat-o fiecărei etape.

Desigur că, acest lucru va fi imposibil de elucidat în cadrul unui singur articol astfel că, concluziile pe cari le vom înregistra cum şi consideraţiile extrase vor forma subiectul a numeroase coloane, eşalonate în mai multe numere ale Gazetei Sporturilor.

In articolele pe cari le vom publica în legătură cu «Turul» vom trece în revistă, în ordine cronologică, toate faptele şi fazele mai importante ale competiţiunei, ocupându-ne, în acelaş timp, de partea tehnică a ei.

D. VASILE CANARACHE

Când Cezarului ce este al lui, vom începe cu iniţiatorul şi realizatorul acestei competiţiuni de mare anvergură.

Il ştim cu toţi cine este. Când vorbeşte cineva de «Turul României» o asociaţie de idei îl obligă să pomenească şi numele d-lui Vasile Canarache care nu s'a sfiit să pună bazele acestei competiţiuni chemată să facă epocă şi să contribuie în mare măsură la consolidarea, în România, a sportului ciclist.

Pentru a lua o asemenea iniţiativă cu tot convoiul ei de răspunderi, trebue să ai un curaj neobişnuit şi, mai ales, o nefărmurită încrederea în triumful unei cauze mari.

Se poate spune că, ciclismul român a găsit în d. Vasile Canarache, omul de care avea neapărată nevoe şi deaceia, instalarea lui în fruntea torului de specialitate este cum nu se poate mai bine venită.

FEDERAŢIA ROMÂNĂ DE CICLISM

adoptând proectul d-lui Vasile Canarache şi transpunându-l în regulament şi-a îndeplinit cu prisosinţă misiunea. Nu s'a mulţumit însă numai cu atât şi datorită unor oameni porniţi să asigure ciclismului o platformă solidă, a luat chiar frânele în mână şi a mers în capul caravanei, dând directive şi reglând bunul mers al cursei.

D-nii: Paul Komornicki şi Marcel Constant, lăsând la o parte interesele personale au pornit pe drumul spinos al celor 11 etape, înfruntând călduri şi nemulţumiri şi depunând în serviciul cauzei eforturi extenuante.

Graţie unei neobişnuite abilităţi au isbutit să ducă la bun sfârşit o misiune ingrată şi să dea publicului bucureştean, strâns Duminecă pe velodromul parcului sportiv al sectorului I galben, posibilitatea de a aclama pe cei 30 bravi oameni cari au reuşit să treacă hopul celor 1750 km. ai cursei.

OFICIALII

Pe lângă d-nii Paul Komornicki şi Marcel Constant au oficiat în «Tur» numeroase alte persoane cărora li s'a încredinţat misiuni bine definite. Cu mici excepţii, toţi şi-au făcut cu conştiinciozitate datoria şi-au reuşit să ţină în mână o caravană foarte numeroasă la început şi destul de bogată la sfârşit.

Că, pe ici pe colo, au făcut şi unele greşeli, este adevărat. Au însă scuza că procedeele întrebuinţate de ei, erau pornite din perfectă bună credinţă. Din această cauză nu pot fi condamnaţi ci trebuesc să primească consideraţia pe care o merită.

Şi-au făcut datoria şi aceasta este principalul.

ALERGĂTORII

Au fost la înălţime. Au arătat o excepţională bună voinţă şi au mers până la sacrificii imense. Revăzând fazele dramatice ale «Turului», putem spune că unii dintre ei pot fi consideraţi drept martiri.

MULŢI CHEMAŢI PUŢINI ALEŞI

Desigur însă că, nu toţi cei porniţi în cucerirea victoriei trebuiau să atingă ţinta finală. Au plecat la drum, alergători consacraţi, ciclişti mediocri şi începători.

In această chestiune s'a comis poate o greşeală ale cărei efecte se vor răsfrânge asupra unora dintre concurenţi.

Credem că ar fi fost mai bine să se renunţe la cantitate, în favoarea calităţei. Cu alte cuvinte, ar fi fost mai indicat să fie admişi în competiţiune concurenţii cari ar fi răspuns unei invitaţii speciale.

In acest mod s'ar fi strâns un lot de 50—55 concurenţi capabili să facă figură mai frumoasă decât cei cari nu au atins nici măcar finalul primei etape.

Nu aducem nimănui acuzaţii pentru procedeul utilizat dar rugăm Federaţia de ciclism să studieze această chestiune şi ţinând seama şi de condiţiunile «Turului Franţei» să hotărască în consecinţă.

In numărul nostru de mâine vom continua cu consideraţiile asupra celui de al doilea «Tur al României».

r. e. d.

DUPA TUR...

La banchetul oferit Duminică la Velodrom cicliştilor cari au participat la Turul României un domn căpitan care ţine să rămână anonim, a făcut câteva epigrame dedicate «Turului» şi «Turiştilor».

Iată-le:

ECHIPEI ROMANIEI

Echipa României sboară
Cu un elan ce te'nfioară!
Cum vrei să nu sboare, nene
Dacă are atâtea... pene!

DANIEL ŞI 30.000 LEI

Biblia ne povesteşte cum că Daniel prooroc
Intr'o groapă cu trei lei deabia şi-a scăpat cojocul
Mă gândesc acum cu groază ce-o să facă Daniel
Când 30.000 lei de-ai noştri se vor repezi la el.

LUI TAPU

Dece oare-ţi spune ţie
Tapu Nicolae Ion
Mai bine-ţi spunea bădie
N. I. Tapu-Ghinion.

HAPCIUC LA PATARLAGELE

La Pătârlage-a câştigat
Ţuică o vadră. Ce păcat!
Mai bine câştiga o etapă
Şi se mulţumea cu apă.

15.000 — dar numai atât?... Cine i-a putut număra!... — mii şi mii de sportivi de toate vârstele, au ovaţionat pe cicliştii Duminecă pe velodrom. Iată un aspect al «galeriei» entuziasmate.